

spurgte i den Form, om man ved Hjælp af Sultekur, Spisevægring, kunde fri sig for den fulde Tjeneste. Nej, det kan man sikkert ikke. Det vil være nødvendigt ogsaa overfor dem, der vil anvende Spisevægring, at gennemføre Lovens Bestemmelser. Det vil være ønskeligt under de nuværende Forhold, hvor denne Spisevægring rettes mod den militære Tjeneste, at undgaa en Hævdelse til det yderste af gældende Lovregler, men det er ganske klart, at naar Rigsdagen nu har gennemført en Lov om, at der for visse Handlinger skal sættes Straf paa samme Maade som anden Straf herhjemme, saa maa de, der falder ind under disse Straffebestemmelser, behandles efter samme Regler som andre, der idømmes almindelig Straf efter Landets almindelige Lovgivning.

Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at der i en af Paragrafferne var udtaget de Ord, som bestemte, at dette Arbejde skulde foregaa under Tilsyn af civile Myndigheder, saaledes at Forsvarsministeren kom til at staa frit med Hensyn til Tilsynet. Jeg vil gerne i den Henseende udtale, at jeg ligesom den ærede Ordfører vil anse det for ubetinget rigtigst, at der som alt overvejende Regel anvendes civilt Tilsyn — det vil sikkert være den Maade, hvorpaa Bestemmelserne mest praktisk kan gennemføres —, men jeg kan jo ikke have noget at indvende imod, at andet Tilsyn anvendes i Tilfælde, hvor det paa en eller anden Maade kan være nødvendigt eller mere praktisk. Der kan jo tænkes Tilfælde, hvor man kan hensætte nogle af disse værnepligtige til Arbejde indenfor Militæretablissementer, uden at der derved skabes Vanskeligheder, idet det jo er meget forskelligartede Bevæggrunde, der bestemmer de Samvittighedsbekymringer, som der her er Tale om. Der kan ikke være noget i Vejen for, at der lades Plads aaben for forskellige Muligheder i denne Retning.

Endelig er der til § 9 stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Forsvarsministeren under Forhold, der svarer til dem, vi lever under for Tiden, hvor altsaa ungt Mandskab ligger inde til længere Tjeneste end regelmæssigt, kan træffe Beslutning om, at de i dette Lovforslag omhandlede værnepligtige ogsaa skal udføre civilt Arbejde udover de 20 Maaneder. Tilbøjeligheden til at omsætte den militære Tjeneste med det civile Arbejde i 20 Maaneder kunde jo ellers muligvis antage et saadant Omfang, at det kunde volde praktiske Vanskeligheder at gennemføre hele

den Ordning, vi for Tiden har, og jeg mener derfor, det er fuldkommen rigtigst, at der gives Forsvarsministeren Myndighed til at forlænge Tiden udover de 20 Maaneder, saaledes at denne Tjenestetid bliver adskilligt længere end den militære, og en mulig Tilbøjelighed til at foretrække den civile, uden at der foreligger egentlige Samvittighedsgrunde derfor, kan modvirkes. Det er nemlig klart, at den ærede Ordfører har fuldkommen Ret i, at Samvittigheder er det vanskeligt at undersøge, og det vil derfor sikkert være rimeligt og rigtigst, at den Tjeneste, der skal udføres i Henhold til denne Lov, bliver af længere Varighed end den sædvanlige Militærtjeneste.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg udtaler min Tilfredshed ikke blot med Udsigten til, at dette Lovforslag kan blive gennemført, idet jeg venter, at det vil faa Tilslutning fra alle Sider i det andet høje Ting, men ogsaa med, at det er lykkedes Medlemmer af det konservative Folkeparti at overvinde de Betæneligheder, de har haft ved at deltage i Lovforslagets Gennemførelse i denne Skikkelse, saaledes at det nu kan komme med Tilslutning fra de forskellige Partier, og kun ganske enkelte Medlemmer modsætter sig det eller tager Forbehold overfor det.

Rambusch: Der var en lille Bemærkning, jeg gerne vilde tilføje til det, jeg fremsatte før; jeg tog den ikke med før, fordi den ikke har nogen Tilknytning til noget af Ændringsforslagene. Ved Lovforslagets første Behandling gjorde jeg opmærksom paa, at der altid er en nøje Forbindelse mellem Ret og Pligt, og at det allerede saa tidligt som i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede og siden ofte er blevet hævdet af de kyndigste og højeste Autoriteter, at en absolut Vægring ved at udføre de Pligter, som Staten kræver til sit Forsvar, maa nedsætte den, der vægrer sig, i en lavere Klasse, saa at han ikke kan regnes som en Borger, der staar paa Højde med andre. I denne Forbindelse henstillede jeg, om der ikke kunde være Mulighed for at faa givet denne Tanke Udtryk i Loven, saaledes at den absolutte Vægring gennem alle Instanser ved at udføre nogen som helst af de Pligter, som den almindelige Værnepligt paalægger, medfører, at den vedkommende mister sin Valgret. Værnepligt og Valgret er nemlig to Begreber, der hører nøje sammen, de er som to Sider af samme Sag. Jeg tænker her særlig paa de Men-